

Jaromír se dnes pustil dál než kdykoliv předtím. Nenápadně se vytratil z rodné ulice tvořené šesti stejnými domy po každé straně. Hráškové zelená hlímka, která ulpívala na hrubém povrchu panelů jako žabinec, ji odlišovala od ulice sousední, kde po stejných zdech stékala barva červená a šedá, jako by ze spár sákla krev. Jaromír proběhl cizími nepřátelskými dvory domů různých barev, které všechny úplně vyrudnou a zestejní, až tento dvanáctiletý chlapec bude už co dospělý muž spěchat den co den bezbarevným ránem k rannímu autobusu a na mysl už mu nepřijde, že tyhle domy měly kdysi své odstíny.

Zůstanou jen stíny, pevné, přesně definované obdélníky vržené na praskající asfalt ulice, který budou v průběhu let party asfaltérů záplatovat a záplatovat, až nepoznáš, co je záplata a co původní cesta. A to je ten život, který se za všechny ty roky nezmůže na nový kabát.

Jaromír dosud bezpečně vzdálen své dospělosti překročil poslední ulici pokrytou bahnem. Bylo slisované podle vzorčků pneumatik nákladních aut v podivné hřebeny. Když je opatrně překračoval, vypadaly jako železné, jako utržené tankové pásy. Za nimi vedla cesta mezi hromadami žluté hlíny tyčícími se nad hlubokými výkopy, v nichž

dělníci montovali bednění pro betonáže. Jaromír se plížil pod rameny jeřábů kolem kulů s nápisy „nezaměstnaným vstup zakázán“, kterým se tehdy rozumělo jinak nežli dnes, a díval se na ta strašná opálená těla dělníků, na jejich svaly, prsa a břicha, na ta hrozná slova, která jim vyřetovala z úst. To bylo dílo. Mamka říkala, že tam pracují kriminálníci, ale on žádné okovy ani strážce s puškami neviděl. Kdo ví, jak to bylo.

Prošel mezi výkopy kolem ohrad s materiálem a všiml si stavebním zázemím a najednou se ocitl v polích. Cesta se zatvrdilými pásy se změnila v pěšinu, která běžela dál po mezi mezi kukuřičnými poli. V dálce nad nekonečným prostorem poli se zvedaly modré kopce skutečných hor, kam Jaromír bude jezdit, jen co vstoupí do skautského oddílu. Zatím to však byly hory neznámé a dálné a kukuřičná pole rozlehlá jako savana.

Jaromír pocítil, že se mu chce nutkavě na velkou, tak byl celý pryč z těch dalek kolem sebe. Ale kukuřičná pole s rostlinami vyššími než on a s plnými palicemi v úžlabí listů vypadala nepřístupně. Jak by se mezi nimi mohl proplést, aniž by o ně zavadil, a tam někde by si měl stáhnout kalhoty? Raději si jen tak dřep, vlastně sedl na patu. Říkal tomu indianské zadržování. Nutkami skutečně pochvilu přešlo a Jaromír vykročil dál.

Byl už velmi daleko. Domy a staveniště zmizely za kukuřicí. Cestou minul zvláštní stavbu, na kterou raději moc nemyslel. Vyduté zdi v sevření železných traverz hrozily zhroucením, a ještě ty veliké oblouky nad vraty zabírajícími celou šířku budovy. Hangár, hangár, znělo mu v hlavě, když se rychle vzdaloval. Jestli jsou uvnitř ještě letadla? Letadla s kulometry z drubé světové války. Táta mu říkal, že tam někde je letiště, že tam piloti shazovali vaky s poštou. Už viděl jen ty oblouky nad vrcholky kukuřice.

Postupoval dál vlastně proto, aby se nemusel vracet. Pořád se neklidně ohlížel, a když se konečně podíval pořádně dopředu, zůstal stát s otevřenými ústy.

Uviděl velké duby. Neobyčejně silné a pokroucené větve zdvíhaly k nebi koruny ostře zeleného listoví. Byla to velká remíza, spíš jakýsi remíz dubů v širém poli vtroubený neprostupným březovým a habrovým křovím. Cesta se zúžila v těsný průchod, téměř tunel, kde jej šlehalý větve do tváře a na holých kolenou a lýtkách zanechávaly paltivé stopy koprivy. Prodrál se vši tou těsností a nadšený strachem, který právě překonal, vstoupil do hlubokého stínu u pat stromů. Pod nohama mu šustily a praskaly spadané listy a žaludy, ale Jaromír pro ně neměl oči, jen s hlavou zvrácenou dozadu hleděl na živou klenbu háje, který v tu chvíli pojmenoval — Dubovina. Ano, Dubovina, Dubovina! O tomhle nikdo neví. O tomto do výše vystupujícím šeru, o kmenech jako kostelní sloupy.

Tady už nikdo nebyl mnoho let. Tady bylo kdysi ohniště, tady kdysi... Mezi dvěma stromy viselo lano, silná kroucená houžev z dávných časů. Chvíli mu trvalo, než pochopil, že je to houpačka. Sedl si na lano, chytil se oběma rukama a postupoval pozpátku nahoru mírným svahelem, pak zdvihl noby a letěl tím vznešeným prostorem jako pták. A zase se propadal zpátky a zase vpřed. Vždy se jen odrazil v nejnižším bodě. Sám a sám tu dělal věci, kterých by se nikdy neodvážil.

To nikomu neřeknu. Před všemi to zatajím. Už se víděl doma, celá rodina v kuchyni, otec se chystá na noční šichtu, bráchrové a sestry mluví jeden přes druhého, a on, Mírek, Jaromírek, sedí tiše nad učebním a do sešitu si zapisuje kroniku své Duboviny. Zastavil se uprostřed kruhu stromů, kam mezerou mezi korunami dopadal jasný

pruh světla, a naslouchal. Slyšel jen ticho, jen svůj dech, jen svůj hlas, jak zpívá náhle nalezenou hymnu.

Magda cítila, že se dusí. A přitom tu bylo vlastně dost místa, holé stěny a těch pár věcí narychlo nastěhovaných, jen to, co popadneš v největší nouzi. Nemohla popadnout dech. Zítra jí přivezou dítě a postýlku, nějaký nábytek. Lustr nemám žádný, dívala se na dva dráty čnicí vedle háku uprostřed stropu. Ani bych tu vlastně nechtěla svítit. Stačí lampička u matrace na zemi a vymalovat, vymalovat se musí. Bože můj, tohle nepřezíju. Lapala po vzduchu jako ryba.

Otevřela dveře na balkon a zůstala stát na prahu. Razila jí mříž. Ně ve dveřích; mříž, která uzavírala prostor lodžie. Rezavé železné pruty přisvařované k původnímu zábradlí a nějak zapuštěné do okraje stropu, vlastně podlahy balkonu v prvním patře. Věděla jsem, že to bude přízemí, ale takové? Spodní okraj balkonu nebyl výš než nějakých sto dvacet centimetrů nad, jak bych to řekla... nad okolním terénem. Magda našla správný výraz pro zdupaný trávník a chodník, na němž se dlaždice položené zřejmě přímo do bláta vyvrátely do všech stran. Po tomhle se nedá chodit, svědčily vyšlapané cestičky a koleje kol dětských kočárků vedoucí souběžně s chodníkem po trávníku. A když přší — jak prase! Prase to muselo být! Ten architekt, který nakreslil a postavil dům s balkonem metr dvacet nad zemí jako s pozváním pro zloděje. Hovado, které ví, že v těch domech na bývalých kukuřičných polích nikdy nebude bydlet. Ať si to zamířují, otroci, řekne si, když vykračuje přes trávníček ke své vile postavené z peněz, které tu všude chybějí. Nic si neřekne. Na otroky nemyslí ani vteřinu.

A oni si to zamířují. Už vidím chlapy, jak se hmoždí s bombami a svařovacími aparátami po schodech, Pruty,

Samí sebe za mříže. Jenže je tu problém. Když zamíříuji balkon v přízemí, dá se po té mříži vylézt na balkon v prvním patře, a tak se bomby a pruty stěhují o patro výš. Ale soused ve druhém patře začne být nervózní, jistě se najde lezec, který po mříži vyleze i do druhého patra, a tak prouty povyroztou ještě o patro, a do třetího... to už by musel být Zoro mstitel, ale kdo ví? Tam někde je rozhraní odvahy a trápnosti. Někteří zamíříuji i třetí patro k zármutku a vzteku patra čtvrtého, ale většinou to končí ve druhém. A tak se domy samy povlékají mřížemi a mění se v jakési kartouzy. Díky bohu za ně, říká si Magda, ještě aby mi sem lezl balkonem.

Neopálená, v těsném bílém nátělníku, vlasy nakrátko a nazrzavo, červené kalhoty nad kotníky, cementová podlahá pod bosými chodidly, dýchá mřížovaný vzduch a chvěje se jako kobyla. Někde v patře nad ní tluče o zeď ždímající automatická pračka, takové dlouhé nekonečné přirážení. Někteří to tak dělají. Ach, Magda si sedne na plastíkovou židli, kterou tu nechal předchozí nájemník. Zapálí si cigaretu a celá se schoulí do intimního prostoru ohraničeného rameny a koleny, klíčními kostmi, malými prsy, kinem a pažemi. Tady jsem doma. Tady ti ustelu postýlku, chlapče. Kouří a trochu brečí. Nakupovat spolu budeme chodit do discountu v bývalém hangáru, ty oblouky se ti budou líbit. A na procházku si zajdeme tady do toho dubového lesíka, který tu mezi paneláky celý olámaný a poníčený zůstal. Tam nás nikdo nenajde.

Když toho člověka uviděl Ludvík poprvé, vůbec si ho nevsiml. U dveří jeho kanceláře prostě zaklepal nějaký cesták a nabízel kompaktní disky s populární hudbou. Klasické kolekce hitů.

„Vážnou hudbu nemáte?“ zeptal se ho Ludvík, který kolekce hitů doslova nenáviděl, zvláště na Vánoce, jako dárek...

„Vážnou hudbu, vážnou hudbu...“ opakoval cesták rozpačité, „mám tu orchestrálky, pane. Různé standardy a evergreeny v orchestrální úpravě, taková náladová hudba k poslechu a relaxaci.“

„No, tak to se asi nedomluvíme,“ odtrusil Ludvík a vyprovodil prodáváče ze dveří.

Usedl k počítači, a než se zabral do práce, ještě chvíli přemýšlel, kde se tu ten člověk, jehož tvář si už nedokázal vybavit, vlastně vzal. Asi zkouší štěstí. Vlastně ho měl vyhodit už vrátňný i s těmi jeho orchestrálkami.

Ludvík visel očima na monitoru a ani si nevsiml, že dešť za oknem prokvétá řídkými vločkami sněhu. Kdysi studoval hudbu, pak dokonce teologii, měl takové vtroučné období v životě, kdy chtěl sloužit, nakonec skončil u této dobře placené, ale úmorné počítačové nádeničiny. Musel